

D A N S K   R E T S P O L I T I S K   F O R E N I N G

HØRINGSUDTALELSE

den 6. marts 2006

fra

Dansk Retspolitisk Forening

Vedr.

Jurisdiktionsudvalgets delbetænkning 1470/2006 om dansk straffemyndighed i forhold til seksuel udnyttelse af børn i udlandet (ad j. nr. 2005-793-0012).

På vegne af Dansk Retspolitisk Forening (DRF) skal vi hermed fremkomme med nedenstående bemærkninger til den af 6. februar d.å. tilsendte delbetænkning fra Jurisdiktionsudvalget om Dansk straffemyndighed i forhold til seksuel udnyttelse af børn i udlandet:

DRF's generelle betænkeligheder overfor en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed i straffeloven.

DRF støtter udvalgets opfattelse af, at Danmark bør være yderst tilbageholdende med en opgivelse af kravet om dobbelt strafbarhed.

DRF finder opgivelsen af kravet om dobbelt strafbarhed principielt betænkelig, fordi det i en vis forstand vil betyde, at den danske stat blander sig i retstilstanden i andre lande. Det må forventes, at vi i Danmark næppe ville bryde os om, hvis fremmede lande straffede de borgere, som havde opholdt sig i Danmark og havde efterlevet dansk lov (f.eks. hvis fremmede lande straffede borgere, der havde haft homoseksuel omgang herhjemme).

DRF finder det ligeledes principielt betænkeligt at opgive kravet om dobbelt strafbarhed, fordi danske borgere efter DRF's mening sikres den klareste retstilstand i forbindelse med ophold i udlandet, hvis borgeren kan henholde sig til den lokale ret.

DRF mener dog alligevel, at fravigelser af princippet om dobbelt strafbarhed i enkelte tilfælde kan overvejes, særligt hvis retstilstanden i det fremmede land bryder med globalt accepterede mellemfolkeligt vedtagne konventioner og traktater. Desuden må det kræves, at fravigelse sker efter en model, hvorefter det angives klart og konkret hvilke forbrydelser, der er tale om.

DRF's bemærkninger til en opgivelse af kravet om dobbelt strafbarhed i forbindelse med "sex-turisme".

DRF stiller spørgsmålstegn ved, om der er et reelt behov for en fravigelse af princippet om dobbelt strafbarhed i det omhandlede tilfælde af "sex-turisme".

De fleste lande har samme seksuelle lavalder som vi (eller dog 14 år). Ydermere er det formentlig særdeles vanskeligt at efterforske og retsforfølge forbrydelser i udlandet, som ikke er kriminaliserede i det pågældende land. DRF mener derfor, at lovgivningen vil kunne vise sig at være et slag i luften og således alene have en symbolsk værdi eller signaleffekt.

DRF anser det derimod for sandsynligt, at andre tiltag og metoder (end straf) vil være mindst lige så – eller måske bedre – egnede til at begrænse danskerne's "sex-turisme". DRF mener, at disse andre tiltag og deres hensigtsmæssighed er utilstrækkeligt belyst.

DRF har bemærket, at jurisdiktionsudvalget trods det stillede lovforslag lader det være op til en retspolitisk vurdering, om der skal ske en fravigelse af princippet om dobbelt strafbarhed. Det er DRF's klare retspolitiske vurdering, at der alene skal ske lovgivning ud fra behov. Behovet for og effekten af det foreliggende lovforslag er ikke tilstrækkeligt dokumenteret (jf. ovenfor), og rent symbolsk lovgivning bør efter DRF's mening undgås. Det gælder navnlig, når der – som i dette tilfælde – er tale om et lovforslag forbundet med visse principielle betænkeligheder.

DRF's holdning til eventuelle senere lovændringer – efter påvisning af behovet for opgivelse af kravet om dobbelt strafbarhed på dette område

Såfremt der senere skulle vise sig at være et behov for opgivelse af kravet om dobbelt strafbarhed på dette område er DRF dog fortsat lidt betænkelig ved det foreslåede. Det bemærkes i den forbindelse, at DRF er usikker på, om lovændringen vil ramme tilfælde, hvor strafferetlige reaktioner over for danskere, der har opholdt sig i udlandet, forekommer urimelige. Det kan være tilfælde af en 18-årig danskers seksuelle omgang med en 14-årig på Island, hvor den seksuelle lavalder er 14 år. DRF er opmærksom på, at der efter dansk praksis gives tiltalefrafald, hvis aldersforskellen mellem "offer" og gerningsperson ikke er så stor. Denne praksis vil kunne begrænse eventuelle urimelige konsekvenser.

Selvom et behov for den foreslåede lovændring senere skulle kunne godtgøres, er en lovændring således kun acceptabel under forudsætning af fuld opretholdelse og præcisering af den faste praksis om tiltalefrafald, som bør fremgå klart af bemærkningerne til lovforslaget. Det gælder i øvrigt også, hvis lovgiver ønsker at fremme det foreliggende forslag, trods manglende påvisning af behovet herfor.

Med venlig hilsen

Bjørn Elmquist
Formand

Thomas Elholm
Bestyrelsesmedlem

Kirsten M. Christensen
Bestyrelsesmedlem